

BIJ DEN HAARD.

Geluk! Neen, zeg mij niet, dat het alleen in de paleizen der rijken, achter de groote spiegelruiten der aanzienlijken gevonden wordt; meen niet, dat het gepaard gaat met het bezit van geld en goed! Ge zijt toch geen gierigaard, en 't is u toch geen lust in het goud te wroeten? Ge benijdt den rijke zijn rijkdom immers alleen, omdat deze hem in staat stelt, zich vrij te houden van zorgen voor het stoffelijke; zich al het stoffelijke te verschaffen, dat de begeerte zijns harten opwekt? Maar als dit zoo is, bedenkt ge dan niet, dat, wie de *zorgen* niet kent, ook het genot mist van de *voorziening* daarin, of van de *redding* daaruit? De groote, de goede Meester, die het hart Zijner menschenkinderen kende, beter dan iemand, verklaarde reeds, dat het niet in den overvloed gelegen is, dat iemand leeft uit zijn goederen. „Armoede of rijkdom geef mij niet!" zei Agur. (Spr. 30 : 8.)

Geluk! Als de rijkdom niet gelukkig maakt, kan dan de *voorspoed* het misschien doen? Het „psalmen zingen in den nacht" is niet vreemd, en zelfs de psalm uit de diepte stijgt op, van het: „k Heb mijn tranen onder 't klagen tot mijn spijsze," tot het: „Hoop op God, want ik zal Hem nog loven!" Smelt niet het lied uit den kerker van Filippi saam met de Hallels, die opstijgen van de brandstapels der Inquisitie? *Voorspoed*? Maar zijn dan de levensmoeheid en levenszatheid de kwalen alleen van de door onweder en tegenspoed voortgedrevenen? Immers bewijst de ervaring juist het *tegendeel*.

Geluk! Wat mag het dan zijn?

Is het niet, het zich met hoofd en hart rustig gevoelen in de gansche omgeving, waarin men geplaatst is? Het zich in evenwicht gevoelen met leven en lot, als de druppel, die zich stil gezet heeft tusschen het spiegelend watervlak; die den bodem uitschijnt en den zonnestraal opvangt en weerkaatst? Is het niet dat heerlijke, waarvan Augustinus spreekt, als hij verklaart: „Ons hart is onrustig in ons, tot het rust vindt in U, o God!" Plaats toch den arme, den eenvoudige, in den kring van weelde en genot, en zegt niet alles aan hem, dat hij zich misplaatst, dat hij zich niet op zijn gemak gevoelt? Werp den man, die de lijfspreuk houdt: „Saevis tranquillis in undis!"¹⁾ in den een-tonigen, rustigen gang van het gewone huismansleven, en zie, gij doodt hem. Breng den armen Savoyaard, met zijn marmotje zelfs, in het paleis van Parijs, en hij verteert van heimwee. Neen, als er zoo iets bestaat, dat geluk heet, dan kan het niet anders zijn dan die volkomen harmonie tusschen den hemel en de menschenziel, die haar blik daarop richt, tusschen haar en het lichaam, dat haar huisvest, tusschen haar en wat van buiten op haar inwerkt, omgekeerd ook tusschen haar leven en lot en de ontvangst, die zij ze bereidt, de inwerking, die al het haar omringende op haar maakt en de uitwerking, waarmede zij ze beantwoordt, want ook de hypochondrist is niet gelukkig, al straalt de lentezon uit den blauwen hemel op de bloemen aan zijn voet.

Hoe gelukkig is het toch *gelukkig* te zijn!

Het is duidelijk, dat wij meenen, dat niemand welbewust en met grond zich gelukkig gevoelen kan, dan wanneer hij zich eenswillig weet met Hem, die zijn leven en lot,

al zijn uiterlijke omstandigheden en heel zijn omgeving beschikt en bepaalt. Eenswillend — immers een lijdelijk of onder protest berusten in den wil van dien Sterkere kan evenmin geluk heeten als de toestand van den gevangen leeuw in zijn kooi. Neem de traliën weg, en hij zal u verscheuren.

Doch hoe spaarzaam is het getal dergenen, die met een glimlach het hart voelen breken onder de slagen des Allerhoogsten, en de hand kussen, welke de roede voert, waarmede Hij slaat! Indien Hij Zijn zon niet schijnen liet over boozen en goeden, indien Hij niet regenen liet over boozen en goeden, indien Zijn algemeene genade zich niet ook over Zijn vijanden uitstrekke, hoe weinigen onder ons zouden het „geluk" anders dan uit het omgekeerde kennen!

Maar neen, zoo is het niet! Zie naar onze teekening, en waar dit taferel u zeker sterk bekoort, en de herinnering bij u wekt aan eigen of anderer geluk, geluk, dat niet bestaat in bezit van geld of verkrijgen van goed, in buitengewonen voorspoed of ontstentenis van zorg en tegenspoed, zeg mij, spreekt zij niet tot u en mij van groote genade en rijke barmhartigheid? Niets op onze plaat verraadt het u, dat de jonge moeder tot de eenswilligen met God behoort, waarvan we straks spraken, en toch, ge leest op dat open en edel gelaat, ge leest het uit die stralende blikken: ze is gelukkig. Wie bewaarde haar onschuld en reinheid van zeden en leverde haar als een parel den jongen visscher uit, die haar liefhad als den appel zijner oogen? Wie, al stormde het vaak in hoofd en hart bij het woeden van den orkaan, ginds op de wijde zee, bracht haar Huib telkens weer veilig tehuis, met de oude veerkracht in de spieren en de altijd jonge liefde tot haar in het hart? En wie hield ook nu de vrees uit de ziel, de vrees voor de wreede zee en den woesten orkaan? Had zijzelf, jonge, schoone, teedere bloem uit het duin, niet een geweldigen doodsstorm over zich heen voelen gaan, en kan ze het wel ooit vergeten, als zij haar lieveling aanschouwt? Zeg, wie heeft de moeder gespaard en aan de moeder moedersmart bespaard? Wie gunde en wie gunt haar tot heden moederweelde? En als straks haar Huib thuis komt — reeds wacht ze hem in de mooie kamer, aan den gezelligen haard, waarboven het koffiewater hangt te dampen — en op die wieg toevliegt; als hij hun lieveling aan de trouwe borst drukt en den anderen arm om haar middel slaat; als hij haar lang en diep in de glinsterende, blauwe oogen blik, en dan, niet wetende, wat hij eerst doen zal, met den mouw van den pijjekker langs het oog strijken of haar kussen; als hij zegt: „Kind, wat heb ik je toch lief, en wat is het toch heerlijk, zoo'n flinken jongen te bezitten!" zeg mij, Wien dankt zij het, of liever: Wien heeft zij het te danken?

„Maar dat is toch iets heel gewoons," hoor ik u zeggen.

Lezer, dank God, als ge zulk een geluk kent. Zeker, bij zooveel ongewoons, is het toch iets heel gewoons. Maar geve God dan u en mij harten om Hem voor Zijn gewone weldaden, voor een teeder liefhebbend echtgenoot, voor een welgeschapen kind, voor goede gezondheid en levenskracht, voor een gezelligen, huiselijken haard, en voor al die dagelijksche zegeningen, ook voor onze gemoedsrust en onze tevredenheid, te *danken*. Het zal ons geluk verhoogen. Wie zich slechts door de planten uit vreemde tuinen laat bekoren, mist het genot van de fleur en geur uit eigen hof, al telt die slechts gewone bloemen!

P. J. K.

¹⁾ Rustig te midden der baren.

